

κι' επέμεινα κι' ἐφώναξα πῶς τοῦτο εἶναι κ ρ ί σ ι ς,
ὁ Καλλιγᾶς μοῦ ἔφερε σπουδαίας ἀντιρρήσεις,
κι' ἀφοῦ ἐσυζητήσαμε κι' ἐγίναμ' ἄνω κάτω,
τοῦ ἡῆρα δηὸ πεντόφραγκα κι' ἀντίο ντελ πα-
[σάτο.

Σὺ πῶς φρονεῖς ὀρθότερον νὰ λέγεται ἡ πείνα;

Π.—Λέγε μου ἄλλο γρήγορα...

Φ.— Ἀκούω ἴσῃν Ἀθήνα

ὁ τύφος ὁ κοιλιακὸς πῶς ἔπεσε καὶ πάλι
καὶ λέγουν πῶς ἀπέθαναν ἰθαγενεῖς καὶ Γάλλοι
καὶ σὲ προτρέπω, φίλε μου, ἂν θέλῃς τὴν ὑγείᾳ σου,
ὅσο ἔμπορεῖς σφικτότερα νὰ δένης τὴν κοιλιὰ σου.

Π.—Ἄν ξέρῃς ἄλλο τίποτα, εἰπέ το ἐν ὀλίγοις.

Φ.—Ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ βία σου, βρὲ ἀδερφέ, μὲ πνίγεις.

Ὁ βασιλεὺς σὰν ἔμαθε τὸ πέρασ τοῦ δανείου,
ἀμέσως τὸ μηνιάτικο ζητεῖ τοῦ Ἰουνίου,
διότι ἔχει ἔξοδα βασιλικά καὶ βάρη,

καὶ τρώει τὸν περιδρομο τοῦ κήπου τὸ λειοντάρι.
Καὶ ὕστερα ὁ Καλλιγᾶς δὲν εἶναι λέγει κ ρ ί σ ι ς..
ἔσὺ τί λές, βρὲ Περικλῆ..

Π.— Μὴν κάμνης ἐρωτήσεις.
λέγε μου ἄλλο τίποτα...

Φ.— Ἦνοιξαν χθὲς αἱ θύραι
τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου μας κι' ὁ κόσμος κάτι ἡῆρε
ἂν καὶ αὐτὸ χαρὰν σ' ἐμᾶς δὲν προξενεῖ καμμίαν,
ἀφοῦ ποτὲ δὲν πέρονομε λεπτὸ ἀπὸ Ταμίαν.
Μαζὶ δὲ μὲ τὸ ἀνοιγμα τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
ἔδιωρίσθη Γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου
κι' ὁ Κανελλίδης τῶν Κ α ι ρ ῶ ν... τί λέγεις περὶ
[τούτου;

Π.—Εὐδαίμονες οἱ τρώγοντες ἐκ δημοσίου πλούτου.

Φ.—Αὐτὰ λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, καὶ χαστουκιάς προσμένω.

Π.—Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ὄρσε δηὸ, καὶ ἴσῃν λουτρὰ πηγαίνω.

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Καλλιγᾶς
ἐν γένει γιὰ συναλλαγᾶς.

Κ.—Σεῖς μ' ἐζητήσατε!

Φ.— Ἐγώ...

Κ.— Καὶ ποία ἡ αἰτία;

Φ.—Τὰ καύματα τὰ κυνικά καὶ ἡ ἀχρηματία.
κι' ἐπιθυμῶ τὴν γνώμην σας κι' ἐγὼ νὰ ἐρωτήσω.

Κ.—Ὡ! εἶμαι προθυμότερος νὰ σᾶς εὐχαριστήσω,
ἀλλ' ὄχι δι' ἀμφοτέρα...

Φ.— Σαφῶς ἐξηγηθῆτε.

Κ.—Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον δύνασθε ἄλλοῦ ν' ἀποτανθῆτε.

Φ.—Ἀκόμα δὲν ἐννόησα.

Κ.— Ὁ δῆμος τῶν σκύλων
μανθάνω τὸ καθῆκον τοῦ πῶς ἐκπληροῖ μὲ ζῆλον,
ὡς πρὸς τὸ δεύτερον εὐθύς σᾶς δίδω ἐξηγήσεις...

Φ.—Εἶν' ἀληθὲς τὴν ἀγορὰν ὅτι μαστίζει κρῖσις;

Κ.—Τ'αὐτὰ σχεδὸν μ' ἐρώτησαν προχθὲς καὶ δύο ἄλλοι,
ἀλλ' ἔκτοτε ἐπικρατεῖ βελτίωσις μεγάλη,
διότι τὰ δλωρικὰ ἐφθῆνησαν ἴσῃν κράτος
κι' ἡ μπάμζαις ἐπωλήθησαν δηὸ ἴσῃν λεπτὸν ἐσχάτως.

Φ.—Εἶν' ἀληθὲς ὅτι χρυσὸν ἡ Τράπεζα δὲν δίδει,
καὶ χρεωκόπους ὄλους μας ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ;

Κ.—Νομίζω...

Φ.— Ἀλλὰ, κύριε αὐτὸ καλεῖται δόλος.

Κ.—Σεῖς διαθέτετε λοιπὸν τὸ χρῆμα σας εὐκόλως;

Φ.—Κύριε μὴν ὕβριζετε, ἐγὼ δὲν ἔχω χρῆμα,
καὶ μὴ μοῦ λέγετε αὐτά, διότι εἶναι κρῖμα...

ἐν τούτοις ἐδιαβάσατε τὴν γνώμην τῶν ἐμπόρων;
Κ.—Ὡ! ναί, εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» κατεῖχε τόσον χώρον.

Φ.—Λοιπὸν;

Κ.— Ἐ, τί λοιπὸν;

Φ.— Λοιπὸν δὲν δίδετε πιστώσεις;

Κ.—Πῶς κρίνετε τὰ πράγματα μετ' ἀφελείας τόσης!

Φ.—Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ Τράπεζα ἐθνωφελὴς καλεῖται,
ὅταν τὸ ἔθνος ἀπ' αὐτὴν ποσῶς δὲν ὠφελεῖται;

Κ.—Καὶ τί λοιπὸν ἡ Τράπεζα ζητεῖτε νὰ σᾶς κάμῃ;

Φ.—Ἐν πρώτοις τὸ ἐμπόριον γενναίως νὰ συνδράμῃ,

νὰ βοηθήσῃ δεύτερον τὰς βιομηχανίας,
νὰ ἔλθῃ τρίτον ἀρωγὸς εἰς τὰς οικογενεῖας,

τὴν ναυτιλίαν τέταρτον ὀλίγον ν' ἀνορθώσῃ,
καὶ τέλος πάντων κάτι τι εἰς ὄλους μας νὰ δώσῃ!

Διότι ὅταν, κύριε, ἐγὼ πληρώνω φόρους,
ἔξ ἄλλου δὲ λεπτὸν αὐτὴ δὲν δίδει ἴσῃν ἐμπόρους,

ἐν τούτοις ἔχουν ὀφειλὰς οἱ ἔμποροι ποικίλας,
ἐνῶ οἱ βιομήχανοι δὲν ἔχουν πρώτας ὕλας,

οἱ γεωργοὶ δὲν ἔσπειραν, ὡς ἄδεται, σιτάρι,
δὲν φέρουν κι' οἱ παραγωγοὶ τροφὰς εἰς τὸ παζάρι,

εὐθύς κι' οἱ καταναλωτὰι ψοφοῦν ἀπὸ τὴν πείνα,
καὶ ὄλ' αὐτὰ ἡ Τράπεζα τὰ φέρνει ἴσῃν Ἀθήνα!

Ἔνεκα δὲ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἀχρηματίας
ὠμίλησε καὶ ὁ Βοσσὲρ περὶ ἐπιστρατείας,

καὶ εἶπεν ὅτι ὁ στρατὸς ἔχει μεγάλο χάλι,

γιατί δὲν τρώγει, κύριε, ὀλίγον σιμιγδάλι...
 Ἄληθεια σεῖς περὶ στρατοῦ ἐν γένει τί φρονεῖτε;
 Κ.—Φρονῶ πῶς εἶν' ἐξαιρετός, διότι ἐξασκεῖται...
 Φ.—Ἄλλ' ὅμως δὲν πληρόνεται...
 Κ.— Ἀὐτὸ δὲν ἀληθεύει,
 διότι νηστικὸ ποτὲ ἀρκοῦδι δὲν χορεύει.
 Φ.—Καὶ ὅμως δὲν πληρόνεται χάριν φιλοπατρίας.
 Κ.—Ἐ, τότε δώστε του ἑσεῖς τινὰς δεκαμερίας.

Φ.—Καὶ πῶς λοιπόν; ἡ Τράπεζα δὲν σκέπτεται νὰ δώσῃ;
 Κ.—Σκέπτεται μὲν, δὲν δίδει δέ...
 Φ.— Καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ.
 Κ.—Νομίζω...
 Φ.— Τί νομίζετε;
 Κ.— Βρὲ Φασουλῆ, μ' ἐμπαίζεις...
 λάβε λοιπὸν δὴ μετοχαῖς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς!

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΑ

Α'

Θέατρον τῶν Ὀλυμπίων.—Ἰταλοὶ μακαρονάδες,
 μίο Ντίο, Τροβατόρε καὶ ἀντίο Διονόρα,
 σκοτωμοί, δολοφονίαις, φοβεροὶ φλαροπαπάδες,
 καὶ μὲ ντόμινους μπαμπίσκουσ, μ' ἄχ καὶ βᾶχ περνᾷ ὥρα.

Τί βαρύτενοι, τενόροι καὶ ἀφράταις πριμαδόνας!
 διατρέχει τοὺς πενήντα καὶ ἡ μᾶλλον νεωτέρα,
 καὶ τὸ θέατρον κουνιέται σὰν ἀρχίζουσι ἡ γοργόνας
 μὲ τῆς ἄγριας φωναῖς των νὰ μᾶς κλαῖνε τὸν πατέρα.

Τί ὠραῖα!... ὄλοι κλαῖνε τὸ κεφάλι των ἐκεῖ!
 μὲ λυγμὸν ψυχῆς σκουπίζουσι τῶν δακρῶν τοὺς χεῖμαρ-
 ἄλλ' ἐνῶ σ' ἀναπτερόνει τόση θεία μουσική, [ρους,
 ἀκοῦς ἔξαφνα μακρόθεν καὶ τῆς Πλάκας τοὺς γαϊδάρους.

Ἐπιφαίνεται κί' ἡ φάτσα τοῦ πεινῶντος θεατρῶνῃ,
 ὅστιν σκηνὴν τῆς καρακάξαις τὸ κοινὸν ἀνακαλεῖ,
 καὶ τὸ γλέντι τέλος πάντων εἰς τὴ μιάμιση τελειώνει,
 ἐνῶ κλαῖνε τὰ λεπτά των ἀφιλόμουσοι πολλοί.

Β'

Ἄντρον Νυμφῶν.—Ἀνάστασις καὶ χαλασμός Κυρίου,
 καὶ φόβος καὶ κατάνυξις τοῦ ἀκροατηρίου.
 Ἡ Γ ε ν ο β ε φ α μαρτυρεῖ μὲ τὰ μαλλιά λυμένα,
 κινεῖται, δαιμονίζεται, ἀφρίζει ὀλοένα!
 ὁ Γ ο δ ε φ ρ ε ἰ δ ο ς μὲ γροθιά κατὰ μούτρα τῆς δίνει,
 πέφτει ἀμέσως μπρούμητα ἡ δυστυχῆς ἐκεῖνη,
 ἐνῶ ἱππότης ἕτερος προσέρχεται ἐν τάχει,
 καὶ πέντε τῆς φιλοδωρεῖ κλωτσιαῖς εἰς τὸ στομάχι.

Ἐν τούτοις τὰς ὑφίσταται μὲ τόσην καρτερίαν...
 αὐτὰ συνήθεις φαίνονται θωπεῖαι ὅστιν κυρίαν.
 Ἀφίνει κάθε κύριον ἱππότην νὰ τὴν δέρῃ,
 τὸν ἕνα ὅτ' ἐπὶ στομάχι τῆς κλωτσιαῖς νὰ καταφέρῃ,
 τὸν ἄλλον ἀπὸ τὰ μαλλιά σὰν σκύλα νὰ τὴν σύρῃ,
 διὰ νὰ φάγῃ αὔριον ὀλίγον ψωμοτύρι.
 Καὶ ὁ κυρίαρχος λαὸς τὴν μάρτυρα κυττάζει,
 χωρὶς νὰ βήχῃ ποῦ καὶ ποῦ, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάξῃ.

Ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπεται καθόλου νὰ μιλήσῃς,
 οὔτε τὰς κρίσεις σου νὰ πῆς ἢ νὰ χειροκροτήσῃς,
 ἀλλέως ὅλον τοῦ λαοῦ σηκώνεται τὸ κύμα,
 καὶ μὲ γιγακὰδες καὶ γροθιαῖς σὲ διώχνει παραχρῆμα.
 Ἐδῶ ὀφείλεις ἡσυχὸς ὅσον πάγκο νὰ καθίσῃς,
 καὶ ἀφωνος τῆς μάρτυρος νὰ βλέπῃς τὰς κινήσεις,

διότι λέξιν ἂν εἰπῆς κί' ἐδῶ κί' ἐκεῖ ἂν στρέψῃς,
 τοῦ φρικαλέου δράματος τὸ νῆμα καταστρέφεις.

Ἀκοῦς νὰ τρίζουσι κάποτε τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια,
 καὶ βλέπεις ἀπὸ ἄνω σου νὰ κρέμονται ποδάρια,
 καὶ σὲ τρομάρα βρίσκεσαι κάθε στιγμή μεγάλη
 μήπως κανένα θεατὴν δεχθῆς εἰς τὸ κεφάλι.
 Τὸ θέαμα εἰς τὰς ὀκτὼ ἀρχίζει τὸ ἑσπέρας,
 καὶ περὶ τὰ χαράγματα τελειώνει τῆς ἡμέρας,
 πέφτουσι καὶ λιανοτούφεκα μὲ μ π α λ α ρ μ ᾶ κομμάτια,
 καὶ ὁ λαὸς ἀναχωρεῖ μὲ φουσκωμένα μάτια.

Γ'

Παράδεισος.—Ἐδῶ ψυχὴ δὲν φαίνεται καμμία,
 ἐδῶ κανένας θόρυβος, τὰ πάντα ἔρημία.
 Ἡ Γερμανίδες ἢ ξανθαῖς, ἀκίνηταις κολώναις,
 μὲ τὰ γλυκὰ των ὄργανα διασκεδάζουσι μόναις,
 καὶ ἐν μέσῳ τόσης ἡδονῆς καὶ θεᾶς τερπνοτάτης
 προστάζει κάποτε ν ε ρ ὁ ῥωμαντικὸς πελάτης.

Τοῦ Ποσειδῶνος θέατρον.—Μένει νεκρὸν καὶ μόνον
 χάριν πολλῶν ἐπισκευῶν πρὸς τέρψιν τῶν θαμῶνων,
 διότι κί' ὁ Δαμασκηνὸς μετὰ πολλῆς φροντίδος
 ζητεῖ τὴν ἀποξήρανσιν νὰ εὔρῃ τῆς σταφίδος.

Πλατεῖα Ὀμοιοῦ.—Τί πρίμαις! τί τενόροι!
 τί ὁμορφα κομμάτια καὶ τί σουλατσαδόροι!
 Πηγαίνει τόσος κόσμος τὸ θέαμα νὰ ἴδῃ,
 καὶ σπρώχνεται καὶ σπρώχνεται καὶ γίνεται μουσικί,
 καὶ ὅσοι δὲν καθίζουσι δι' ἔλλειψιν χρημάτων
 ὀρθοὶ ἀπολαμβάνουσι τῶν πέριξ θεαμάτων.

Φωνάζουσι τὰ γ κ α ρ σ ὄ ν ἰ α, φωνάζουσι καὶ ἡ πρίμαις,
 ἀκοῦς μεγάλας γνώμας καὶ τῶν Χαντείων λ ἰ μ α ἰ ς,
 γυρίζουσι καὶ καμπόσοι λιμώττοντες δασκάλοι
 μ' ἕνα ἕψηλὸ καπέλο καὶ μὲ χειμῶνος σάλι,
 ἀλλὰ καὶ ῥιζαρίζουσι πλανῶνται μερικοί,
 καὶ ἄλλοι φουκαράδες περιπατητικοί.

Ἀπάνω κάτω τρέχουσι μὲ δίσκουσ τὰ γ κ α ρ σ ὄ ν ἰ α,
 καὶ πέφτουσι κάπου κάπου καὶ μερικὰ κανόνια,
 τοῦτέστι μ' ἄλλους λόγους μὲς ὅτ' ἐπὶ πολὺ ἀσκέρι,
 μέσα ὅτ' ἐπὶ καφενείων τὸ τόσο νταραβέρι,
 μὲς ὅτ' ἐπὶ φωναῖς, ὅτ' ἐπὶ πιάνο, ὅτ' ἐπὶ κρότους, ὅτ' ἐπὶ κου-
 βέντα,
 ξεχάνουσι νὰ πληρώσουσι πολλοὶ τὰ τ ρ α τ α μ ἔ ν τ α.